

извѣстіе, трѣгва пакъ Іисусъ къмъ Іудея, за да събуди заспалый си пріятель, Лазаря, отъ смъртнѣй сънъ. А въ пѣтътъ попитанъ отъ младый богатъ: какво да прави той за да има животъ вѣченъ, казва му, че освѣнъ законѣтъ, които отъ дѣтинство е упазилъ, споредъ думата му, трѣба да продаде и сичкѣтъ си притежанія, че да ги раздаде на сиромасытъ. И понеже младыйтъ си отиде наскърбенъ, Іисусъ каза че мѣчно е богатытъ да влѣзѣтъ въ небесното царство. Подырь са обѣщава на ученицытъ, че на второто бытіе ще сѣднѣтъ на прѣстола, да сѣдѣтъ племената Израилевы; и че другытъ, които оставѣтъ сичкото за името му, ще наслѣдѣтъ животъ вѣчный. За да не мыслѣтъ обаче, че само на Израилтянытъ са отнася туй обѣщаніе, приказва имъ притчата за домовладыката, какъ той като наплащаше на работницытъ на лозьете си, даде на онѣзи които бѣхѣ дошли по единайсетѣтъ часа равна цѣна съ онѣзи що бѣхѣ дошли отъ найнапрѣдъ. (Іоан. ѿ. 1—16. Мат. ѿ. 16. К. 1—16. Марк. ѿ. 17—31. Лск. ѿ. 18—30.).

§. 51. *Іисусъ въскръсява Лазаря.*

Като пристигна Іисусъ въ Вифанія, сърдечно са наскърби, като видѣ сестрытъ на умрелыйтъ си пріятель че проливатъ сълзы, и многото хѣра които бѣхѣ дошли отъ Іерусалимъ за да ги утѣшаватъ. И тѣй вѣнъ отъ градѣтъ, дѣто бѣхѣ дошли да го посрѣщнѣтъ, като ги утѣши, че ще въскръсне братъ имъ, поиска да отидѣтъ на гробѣтъ. Тамъ като пристигна, повѣле давдигнѣтъ камѣкътъ, който покрываше вратата гробны. Туй като станѣ, издигна си очитѣ къмъ небето, благодари Бога, че послушва сѣкога молбытъ